

føre en ny Straffebestemmelse i vor Lovgivning ikke Tale om, at vi nu skulle gaa bort fra de humanere Straffe og indføre en helt ny, barbarisk Straf herhjemme. Det er jo en Misforstaaelse. Hvorfor skulde vi dog ikke blive ved og holde os til Sagen, som den er, saa tror jeg, vi komme længst frem. Det, der her er Tale om, er jo netop i overvejende Grad at indskrænke Prygl og legemlig Straf paa alle de Omraader, hvor jeg, og jeg antager, at de allerfleste i dette Ting ere paa det samme Standpunkt, tror, at de kunne øve og øve betydelig Skade, nemlig over for de unge, over for Børn og unge Mennesker. Jeg staa fuldstændig paa det Standpunkt, at jeg siger, at som Opdragelsesmiddel har jeg ikke megen Fidus til Prygl, jeg tror ikke, at de der hjælpe meget, enten der saa er Tale om de meget unge eller de ældre, ihvorvel jeg vil indrømme, at legemlig Straf ikke kan undgaas under Opdragelsen. Det har vistnok de allerfleste erfaret, at der er Tilfælde, hvor de absolut maa være med; men det er jo ikke noget nyt. Som det jo ogsaa er nævnt af det ærede Medlem for Assens (Berntsen) have i alle vore Tusinder af Skoler her i Landet Lærerne Ret til at benytte Prygl, benytte legemlig Straf over for Børnene. Vi have jo ogsaa hørt oplyst af den ærede Ordfører og af andre Medlemmer, at det ikke er saa sjældent, at Prygl nu benyttes over for de unge, over for dem, vi nu ville have fritagne for at komme ind under disse Bestemmelser. Naar jeg derfor ikke har noget imod, at vi flytte denne Pryglebestemmelse derfra, hvor jeg er overbevist om, at den gør megen Ulykke, over til de forhærdede, professionelle Bøller, er det ikke, fordi jeg tror, at vi dermed opdrage Bøllerne til at blive gode Mennesker; jeg tror i det hele taget ikke meget paa Opdragelse af den Slags Folk. Jeg tror ikke, at det vil nytte det aller mindste; selv om vi ogsaa, som det blev udtalt af et æret Medlem, gav de Herrer Bøller en høj Silkehat paa og underholdt dem med Sang og Musik, vilde det ikke blive en Døjt bedre, selv om man gav dem Tilladelse til at tage deres Piger med og svinge dem til Musikkens Toner, tror jeg ikke, det vilde blive bedre. Jeg tror, at det eneste, der er at gøre over for disse Folk, er at have Straffe, der kunne staa afskrækkende for dem, saa at det muligvis kan bringe dem paa bedre Tanker og holde Sværdet lidt i Skeden hos dem, saa at de ikke faa Lyst til at benytte Lejligheden til at overfalde og skamslaa sages-

løse Folk eller at overfalde og voldtage umyndige Pigebørn, en af de skrækeligste Forbrydelser, der kan begaas. Der er et gammelt Ord, der siger, at der skal skarp Lud til skurvede Hoveder, og jeg tror, vi alle sammen indrømme, at der er noget berettiget i denne Udtalelse.

Det kan ikke hjælpe noget at tage paa de Herrer med Fløjlshandsker, det kan ikke hjælpe, at man i Humanitetens Navn siger: det gaar ikke an, at vi faa saadanne Straffe indførte, der i sig selv ere grusomme og barbariske, det kunne vi ikke være bekendt, jeg tror, vi maa huske paa, hvad det er for et Folkefærd, vi have med at gøre, hvad det er for Mennesker. Jeg synes, vi ere meget lemfældige over for dem. Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) sagde i Gaar, at Samfundet ikke maa være hidsigt, en hidsig Mand har Lov til at slaa fra sig over for dem, der øve Voldsgerninger og Uret, men det har Samfundet ikke, Samfundet skal tage det med Ro og ikke være hidsigt. Maa jeg spørge det ærede Medlem: er ikke Samfundet, er ikke Lovgivningsmagten, selv om vi vedtage det foreliggende Lovforslag, ikke meget rolige og besindige? Her er ikke Spor af Hidsighed, først efter at en Bølle gentagne Gange har overfaldet og maaske lemlæstet sine Medmennesker, først da gribe vi til dette ekstraordinære Middel og sige: Nu skal du som Tillæg til Straffen have noget af den samme Surdejg, som du har givet dine Medmennesker. Det er ikke Tegn paa Hidsighed, det er meget mere Overbærenhed. Der er noget bagvendt i Forholdet med vor Straffelovgivning, som jeg kunde ønske ændret og gjort anderledes. Man kan ganske vist ikke lide at høre, at der tales om, at vi tage paa Bøllerne med Fløjlshandsker, men maa jeg spørge, om det ikke er Tilfældet. Og er det ikke en mærkelig Forskel der er mellem vor Optræden over for Bøllerne og vor Optræden over for andre Forbrydere? Hvilken skærende Modsætning er der ikke i vor Optræden, naar Talen er om at værgе vore Medborgeres Gods, og naar Talen er om at værgе deres Helbred? Naar et stakkels Menneske, maaske paa Grund af Sult og Elendighed, tager nogle Kroner fra mig eller fra en anden af sine Medmennesker, eller naar han bryder ind ad et Vindue og tager nogen Mad til sig og sin Familie, saa putter man den Mand mange Aar i Tugthuset, Hvilken skærende Modsætning er der ikke imellem den Straf, man giver en saadan Mand, og saa den Straf, der